

ESIMENE

Veiko Tubin

ESIMENE

luuletused

Valge leht
2016

Aitäh, Paavo Piik, Triin Sinissaar ja Diana Leesalu.

© Kirjutas ja kujundas Veiko Tubin, 2016.

© Valge leht, 2016.

Trükkis Gutenbergi pojad.

www.gutenbergipojad.org

ISBN 978-9949-38-959-9

Sõpradele

noh, siin ta on
 see sinu romaani esimene lause
 olematute sõnadega
 mille väljaütlemisel midagi vastu ei kaja
 sest ei ole ruumi, ei aega ega ka sõnu
 tühjuse tumenev triip trükimasina trükilindi all
 [.....√Ŏ-čø,"...-é\$£√
 nõtkte randmeliigutusega kustutad
 need vähesed paar rida
 mis aastate jooksul on mõtteisse salvestunud
 päev päevalt, täht tähtelt
 mis seal ikka
 nende sõnade aeg on läbi
 aga õhtupilved on täna jalustrabavad
 vanalinnast mere poole vaadatuna
 katavad tumehallide vaalade kõhte oranžid suled
 piimsinise taeva taustal
 täna olid harukordsed lõhnad
 nagu eilegi, kui anti see paar tundi maal
 et said kuulata esimeste ööbikute õhinal laksutamist
 ahmid neid lõhnu, mis kaovad
 nagu sula šokolaad sõrmede vahelt
 linn, linn, linn
 see vihmast tilkuv arutu kevadine asfalt
 mida mööda just täisealiseks saanud neiud
 siidriuimas tiksuvad, noored mehed käe all
 sest neil noortel on raskusi eraldi püsimisega
 kahekesi koos kannavad ära selle uima ja sumina
 mitte nagu mina
 nina hämaras õhtus vihma poole
 see minu uim, see kevadine hullus
 mis iga aasta aina traagilisemalt
 lubab üdini ahhaatavat suve
 krigin ja kolin
 niiske raudtee ja roostes trammirööbaste kragin
 sammude kahin kahvatul asfaldil

aeg voolab sõrmede vahelt nagu sula šokolaad
ikkagi kolm korda kümme
statistika järgi peaaegu pool läbi
su elu
sa seisad
sa kinnitad kannad halli kivisse
et linn ei rebiks sind lendu
üle lennujaama, kauge tundmatu kuu poole
läbi vihmade ja tormi
et lõhkeda leekides nagu hindenburg
ja ikkagi pääseda eluga
keeriste, kaardistamata teede ja olematute inimeste eest
pime on pööningutel
kus on alati kerge tuul
ja niiske tubaka lõhn
kõige kõrgemate vanalinna kaitsvate katuste all
üle müüri mere poole õhates
vihmade vihma ootel
vaatad aknast, üle hoovi
kollase kolmekordse maja seinal
on یرvakil üks aken
üks aken, kust imbub tumekollast valgust
mis läbi õhtuõhu roosa vine
su silmade võrkkestale ühe hetke ja aja loob
rammestav arhitektuur
seob su sõnade ümber raske ja rabama koe
madalad viiulid ümisesvad
see ongi see mai
nagu ta ikka on
veidi uus ja vihmane ja vahe
voolab su sõrmede vahelt

varajane maiõhtu kadrirus. kevad.

kas mäletad seda kevadet
kus jõime kadrirus sprite'i
oli külm mai alguse õhtu
kõik oli rohekassinine
õhk ja värvid ja linn
mul tahtis istmik küljest kukkuda
sest istusime mingil vanal kivist müürijupil
rääkisime elu ilusamaks, kui ta oli
sina tahtsid korraga nii palju asju teada
ja me rääkisime raamatutest
armastusest, üksindusest
oma sõpradest ja nende eludest
tõesti oli hästi külm

ma olin veel selga pannud mingi õhema
tumesinise fliisputa
ja jalas oli need beežid velvetid
millega ma eelmisel suvel
sulle jalgsi tartust elvasse järele tulin
kui oli see üsna vihmane suvi
ja verevis ujusid vaid veehullud lapsed
ja me kärutasime sinu vana volvoga
mööda lõuna-eestit

kas sa mäletad seda õhtut
kui me suurest läbipaistvast plastiktopsist
jõime sprite'i ja kuulasime
kuidas kevad tuleb
kuidas inimesed elavad
kuidas linn hingab
sa vaatasid vist tookord nii iseendale sisse
et hakkasid seda hetke korraks pidama
maailma parimaks hetkeks
sest seal ei olnud midagi hirmsat
olime ainult meie
kahekesi juba peaaegu kottpimedas linnas

ma tahtsin sulle lasta oma parimat klassikalist muusikat
oma vanast cd mp3 pleierist
aga mu kõrvaklapijuhe oli just läinud katki
see oli trammis tooliääre ja seina vahele jäänud
ja püsti tõustes kiskusin selle puruks
kogemata muidugi
aga sellest polnud hullu

ja kuidas ma selle asemel ümisesin sulle
massive attacki ühte varasemat lugu
sa naersid ja ütlesid
et mina ei oskavat laulda
aga mul oli täiesti ükskõik
sest kõik oli liiga hull
me unistasime saabuvast ajast
mis on nii suur ja raputav
et tuleb südasuvi ja me armume
maailma kõige ilusamatesse inimestesse ja kohtadesse
ja sügisel jäetakse meid maha
me kirjutame sellest täpselt ühe laulu ja ühe raamatu
ning ülejäänud aja oleme hästi kurvad
joome kahekesi kolm korda nädalas
ühes ja samas baaris
aga rohkem kui sprite'i
et kustutada mälu

sellistest aegadest unistasime

ahjaa
ja eelmisel õhtul oli veel toimunud
mingi moedemonstratsioon
sa rääkisid nendest jaburatest riietest
ma ei mäleta, mis aasta see oli
võibolla kaks
võibolla viis tagasi

aga mul on see hetk meeles
see tumesinine õhtu

kus linnas oli hästi külm
meretuul roomas kadriorgu
autod sõitsid eemalt mööda
hull ootus oli sees
tahtis pealaest jalatallani lõhki rebida
südasuve ootus

pärast piparmündimaitselise hambapasta hilistalve

teatud anatoomiliste eripärasuste tõttu
ei tundnud ma välikemmergust õhkuvat külma
mida see tüdruk ütles tundvat
kui käis märtsivarajases õhtupäikeses
seal raagus sirelite all väikeses majas asju ajamas
me olime just armunud
või õigemini mina temasse
ja mul polnud julgust midagi öelda
kartes, et ta jookseb mu eest
läbi lume, sest kevad polnud veel tulnud

öösiti oli väga külm ja kui ei olnud aega, et ahje kütta
või tahtmist
külmetasime hommikul väga jahedas
võipakk oli köögikapil jäätunud
aga hommikud
kui lõpuks plekk-kruusi sai valatud liiga suur kohv
mida me jõime pea tunni
kui vana köögi kivipõrand
villaste sokkide ja kalosside all enam tunda ei andnud
kui värske keemiahõnguline piparmündilõhn
roomas mööda köögilaua vakstut
ja kui mitu päeva hiljem me suudlesime
esimest korda
ja ma tundsin seda piparmündimaitset oma suus
just pärast hammaste pesemist
solgiämbri soga rikkus valge, isegi veidi roosakas
pasta ja sülje segu
sest külmast kangete kätega kraapisime igemed veriseks

ma kahtlustasin end temasse armumises juba ammu

aga need kaks nädalat seal maal
kus lumi, lumi
oli igal pool külm
oli lumi

me katsusime hästi vähe rääkida
ja hoopis rohkem lugeda
aga unustasime end teineteise silmadesse
jutustasime lapsepõlveraamatuid ümber
neid iidsete aegade lugusid ja seda hiina portselanilugu
muinasjutte, kus tagasi ei tohtinud vaadata
sest sa muutusid kiviks
ja kaevanduselugusid ja malahiitlaegast
haapsalu valget daami
ja esimese vabariigi aegset laulupidu
kus inimestel oli raamatutes rõõm

ma kirjeldasin sellele tüdrukule
raamatute lõhna ja seda
kuidas ma salaja kuuri pööningul käisin
saepuruste lauajuppide vahel
ungari muinasjutte lugemas
seda, kuidas me võtsime pruuni õllepudeliga
naabrilastega õunakisselli metsa kaasa
sinna metsa, kus me nägime kitse pealuud
ja sinna, kust me karjudes põgenesime
aga enne olin selle naabriplikaga
teinud nalja inimeste ja meeste ja naiste üle

ja minu tolle hetke tüdruk, kelle poole ma vaatasin
kui ma temaga raamatutest rääkisin
suus piparmündi ja tema hingedu maitse
vaikis

meil oli hästi külm need kaks nädalat
ja ma unistasin, kuidas sirelid hakkavad õitsema
kuidas me linnast siia maale kolime
terve suve läbi alasti muru peal lebame ja pilvi vahime
kuidas ma alevipoest jalgrattaga hambapastat, leiba ja
lastevorsti toon
sest kelder oli veel kartuleid täis ja vanaema ajast
oli veel igasuguseid asju meile kasvama pandud
ja kuidas pärast seda

kui me esimest korda
lõpuks läbinisti teineteise omaks saime
tuli bussiga linna sõita
sinna linna
kus keskküttesoojus meie erinevates korterites
sulatas kõik kuidagi vormituks massiks
meie vajadus teineteise järele
voolas laiali nagu sulavõi
ajaga muidugi

ja sirelite õitsemise ajaks oli niikuinii ammu juba kõik

ning ma vaatasin terve suve üksinda taevasse
vahepeal nutsin ka
hästi vaikselt ja tasa
eriti hommikuti, pärast hammaste pesu
kui ma tema maitset enda suus tundsin
ning õhtuti ka
kui ma vähkresin voodis
sest majas ei olnud kedagi ja ma kartsin
piparmündilõhna ning seda, et aeg
ei parandagi midagi ära

ma lugesin terve suve muinasjutte
vanu lasteraamatuid ja siis
kui ma tõin lilli aiast
vaasi
kogu aeg lõhnas nagu sina

aga ma harjusin üksindusega
nagu me kõik harjume
ainult hambapasta lõhn ei lasknud vahel öösiti uinuda

järgmisel talvel
kui ma sõitsin bussiga maale
oli valge lumi
sinine taevas
ning vahepeal jooksis must metsatriip

mul oli hästi ülev tunne
ma istusin bussis ühe tüdruku selja taga
kelle juuksed lõhnasid kui lagrits
ma väljusin meelega tema peatuses
koputasin õlale ja küsisin
kas ta on lugenud ungari muinasjutte

hiljem kõndisin neli kilomeetrit
läbi pimedade põldude vahel
maakodu uksele naeratasin
kui keegi oleks näinud, siis oleks öelnud
et hästi totakalt tõenäoliselt

me lugesime terve suve
uut ameerika kirjandust
ja hiljem sai temast minu päev ja öö

suve lõpp

oli mingi suvi, mis on pöördumatult kadunud
olid mingid inimesed, ajad, kohad, muusikad ja ööd
olid napakad ja imelikud
veidi ebaadekvaatsed naljad allapoole vööd
liiga avalikud naerud puude, pöösaste ja rohu suunas
idiootselt õnnelikud inimesed
kes järele mõtlemata ja süüvimata
suhlasid suures segases suves
vanaaegsetel 80ndate fotokoloriidiga suvetänavatel
kõndisid suveseelikutes tütarlapsed
jäätis tilkumas asfaldile
käed kleepumas koorest ja vaniljest
juuksed lõhnamas vaprust ja adrenaliini järele
noored üheksateistkümnendaastased poisid
mängisid kitarride peal indiet
tegid linnatänavatest youtube'i
“do you remember things once were different?”

praegu
garaažide pimedast sügavikust
kuhu inimesed on põgenenud pealevoolava sügise eest
kostab muusikat järgneva sõnumiga:
“for the good times now
let's stick together
i'll stick around
yeah i will rescue you”

see magus ja aeglane kitarr meenutab
iga suve kortsu ning kurdu
neid hetki, kus me murdusime
neid hetki, kus me naersime nii, et pisarad kukkusid
pärlitena tagaiaa rohule
neid hetki, kus eresinise aeglase taeva all suudlesime
esimest korda päriselt
ja seda hetke, kus sa mõtlesid, et suvi on peaaegu läinud
ning nüüd jääb vaid usk, lootus, armastus

need kolm;
aga suurim neist on armastus!

peitsime end rannamändide pikkadesse venivatesse
varjudesse ...

praegu jalutan tühjas mererannas
teadmata, kas kunagi kohtume tumedas sügises
kõikide lõppude lõpus
maailmalõppude alguse tumedas eelaimduses
sinu jäljed liivas, päike kaotamas pead
vajudes päevade kaupa üha madalamale

my melancholy mother

ärka üles – my melancholy mother
my mother, my melancholy mother
muusika, muusika ümberringi
suur vaikiv normaalsus ümberringi
ärka üles – my melancholy mother
mu mõtlik ilma põhjusega kurbus
sa kõigi kurbuste ema
sa ärka, sa ärka
keset vihma ja kunstvalgustatud linna
kus kergliiklusteede pikkadel horisontidel
peegeldub vihmale valgusfoori puna
hiigelpikkadeks triipudeks
vihmastel pikkadel horisontidel

sina, mu melanhoolia ema
kes sa kuulad täna pariisitaride armsaimat ulgu
mu klappide kurdistavas vaikuses
kui rooman mööda laguneva krohviga majaseinu
lasen oma äädikamürgistel tunnetel
kurgust sulada alla
sest on hiiglaslikult soe november
ja näppude vahel ragiseb sigaret
vihm tükib mu rangluude ümber
seob tallad ja tunded ja sammud
kustutab südame tulekahjud

bprõhh pumm dtõhh
pumm dõtõhh
kumisevad trummid
ummikteede lõpus sõnatuna seisvad trummid
märg, märg, märg on tõesti igal pool
mõru, mõru, mõru on tõesti mu keel

tule, ärata mind
kõikide kurbuste ema
lase rahutult laabuda

kanna katkistel kingadel
niisketes kinnastes käsi
valgustatud teede ja tänavate rajoonidesse
ava suletud uksed
lukustatud südamed

my melancholy mother
kes sa oled kõikvõimas poeet
my melancholy mother
kurbuseviili kuninganna
sa tõsta meid kõiki neilt hallidelt asfaltteilt
teede ja ööde ja linnade kohale
pilvede kõrgeima piirini
meil on sulatunded suus
me suukoopaist tilgub sülg
mis seguneb sügise vihmaga
saada kurbuse kured soojale maale
selle rännaku pikkus on mõõtmatu
kestab lend, murekurbade kurgede tiib
kahiseb kangelasliku kajana kajana ööõhus
tallume tallinna kohal
hõljume hõbedase vihma kohal
pilvede sametist sisu jalge all pudruks
ärka üles – my melancholy mother

ühel õhtul me mängisime woolfi

ühel õhtul me mängisime woolfi
või õigemini albeed
sest virginia ei puutunud asjasse
sellel hullumeelsel ööl
kus ma tahtsin ühte neist suudelda
ja sain rusikaga vastu magu
me istusime neljakesi
ühes mustamäe suitsuses köögis
ma köhisin, sest viimased aastad
polnud kordagi enam suitsetanud
ja nüüd ka ei tahtnud
aga alkoholi jõin nagu loom
nagu oleks see viimane öö maailmas üldse
nagu kisuks kõik riided seljast
ja viskuks põrandale
et tehke mulle haiget, sest nüüd on kõik
homme lõpeb maailm
käristasime teineteise lõbuks
hinge pisitillukesi haavu
armid kaunistavat meest
kas naisi ka, ma ei tea
aga proovisime
mis tunne oleks korraks elada
selles edward albee näidendis
kus george ütleb marthale
Flores; flores para los muertos. Flores.
kui surekski lillede keskel
maailmalõpus
selline tunne oli

hiljem andsime lubadusi
et selline õhtu enam ei kordu
loomulikult valetasime iseendile

kõik me tahame moskvasse

mida te loete, mu prints?
vihma. vihma. vihma.
akna taga lödiseb sügis
punktid tekivad sõnade vahele iseenesest
kogu aeg juhtub nii palju
aga linn on väike
ikka pelgulinn-vanalinn
ikka vanalinn-pelgulinn
sekka kübeke kalamaja
siis, kui kukud kogemata jalaga üle raudtee
mis kahte linnaosa lahutab
või eksid öösel sõpradega kodubaari klaasukse taha
ja astud sisse
ninas boheemide ja kultfriikide higi
kõrvas sergei klaver
kaelas sõbra kallistus
selle kümnendi viimase poolaasta lähenedes
üritan tungida läbi päeva ja öö
jäämurdjana rühin tööd teha
magan vähe ja ebakvaliteetselt
aeg seiskub, kui lapsele otsa vaatan
kui saaks, sõidaks nädalateks sooja kuurortlinna
loeks raamatuid või õpiks kuduma
näiteks, noh, naljapärast
pääseks akendeta teatrisaalidest
kus alati on pime, et kunstvalgust näha oleks
kus alati on kunst, mis valgustab
tahaks talve ja lund ja rahu ja aeglust
et kaoks see vihm, mida prints nii rahutult loeb
rābaldunud saapad jalas
libiseks tumepunasel salvo kelgul üle mustamäe
vahiks selget detsembriöö taevast
nagu natuke külm oleks
soe tee on termoses
ja küünlad põleksid akendel
õues olles kerkib suust auru

nagu mingi tšehhov on olla
kõik me tahame moskvasse
aga keegi peab tallinnas ka olema

modernist, linnaga magamisest, harry potterist, võluritest, armastusest, tontidest, keskeakriisist

minu ööd on magamata ja magatud samal ajal
minu suvi on lõppenud ja lõppematu samal ajal
samal ajal on minu ajal lõpp ja algus
ma elan suure armastuse ajastul
inimesed minu ümber on soojad, hullud ja moodsad
see on sama äge kui šeff
suvi kollitab ikka veel akna taga, täna on soe
eile öösel istusin aia pikas murus
pikas niiskes murus, vestlused aurasid öös
saun küttis keha kuumaks
oli selline maailmalõpu aia tunne

täna panen end pidulikult riidesse
et öelda maailmale aitäh olemasolevate asjade eest
see ei pruugi küll pidulik välja paista, aga tegelikult on
inimese elus on väikeseid ja suuri ajastuid
eile lõppes harry potteri ajastu
käisime kinos viimast filmi vaatamas
enne seda olime kolme nädala jooksul
kõik osad ära vaadanud
nüüd teame, mis võluritemaailmas juhtus
oskame võlukeppe kasutada, loitse öelda
Avifors Charm muudab väikesed objektid lindudeks
Wingardium Leviosa paneb asjad lendama
Expelliarmus teeb vastase relvituks
ja nii kasutame edaspidi kõiki erinevaid loitse oma elus
lõhume varikätke
armastame inimesi, kaaslasi, sõpru
ja oleme valmis võlurkonna päästmise nimel surema

“i become so tired of this loneliness”
laulab coldplay just praegu oma laulus “yes”
moodsad ajad nõuavad moodsat ellusuhtumist
moodsaid peremudeleid
moodsaid vaateid

mittesuitsetamine on uus suitsetamine
suitsetamine ei ole enam moes
avangardteater ei ole enam moes
blogid ei ole enam moes
aga mina elan 1920ndates
käin kõvakübara ja spazierstockiga munakivisillutisel
saadan romantilisi kirjakesi
kogun muljeid ja külastan kunstinäitusi
harrastan naivistlikku maalikunsti
käin benefissidel ja toetan eesti kultuuri seda tarbides
fotografeerin analoogfilmile ja loen rüütliromaane
väldin modernset paska, postmodernismi
postpostmodernismi, modernismiposti ja postimoderni

täna tahan tunda maailma oma suus
täna tahan rippuda elu küljes
täna tahan tunda, et sina oledki see, kes sa oled
täna tahan teada, kus oled sina siis, kui kukub päike
suure tumeda ja musta metsa taha
taevasinistele pilvedele roosa läike
annab öö ja kallab valge udu maha
täna tahan pildistada sõnu
täna tahan teha liikuvaid harrypotterlikke fotosid
tunda pori ja mulla maitset
raamatute lugemise lõhna
poetiseerida elu ja tundeid
lõhkuda aegunud stampe
rebida modernilt glamuur ja sära
täna tahan seguneda maailma süljega
kukkuda raamatukogu riiulite vahele pikali
paljuneda kümnekordselt
lebada kümnete raamaturiulite vahel, kümme mina
vaadates ja sisse hingates kogu eesti kirjandust
ja taas üheks saades
korra veel kaks olles
siis uuesti üheks saades
rebida endalt nahk ja liha
joosta luukerena mööda määrdunud linna

nagu mõnes poola filmirežissööri unenäos
karjuda kaamekstõmbunud õhtujalutajatele
et selline ongi elu
ja kui nad ei usu
siis näitan neile saladust, mis elab elu sees

ma kirjutangi pidevalt linnadest
linnalaamad voolavad üle me peade
kalamajast, mustamäest, kesklinnast
süda- ja vanalinnast
hindamatust linnast
arhitektuurist
kuidas inimesed tahavad linnaga magada
kuidas linn sünnitab neile lapsi
kuidas pärnad, puisteed, hekid, varblased
kuidas linn muutub nii pornograafiliseks
et kodanikel on häbi
olgu käes kui moodsad ajad tahes
aga kui avaneb kalamajas aken
on kogu maja alasti
me näeme, mis elu elatakse majade sees
ja see paneb möödakäijaid punastama
sest sees on midagi säilinud
liiga modernsed veel ei olda
ja korraga kisuvad nad kõik riided seljast
elavad linnaga suguelu
ühtivad majadega, ustega, ukspiitadega, lävepakkudega,
aknapõskedega, -raamide ja -laudadega
voodrilaudadega, puupitskaunistustega, katuseviiludega,
korstendega, klaasruutude, kahhelplaatide,
trepikäsipuudega
sünnivad linnalapsed
nemad armastavad arhitektuuri
ja romantiseerivad linna
armastavad vanu maju
agul on uus paneelrajoon
mustamägi pole enam moes
linnasõdurid, arhitektuuripõdurid

linnasõda, sõnasõda, armastuse sõda
armastuse süda
südalinn
linnasüda

korraga on nii kerge olla
on reede
nädalalõpp on ees
iga nädal sünnid uuesti
pühapäeval sured ja esmaspäeval taas elustud
kolmapäeval on keskeakriis
korraga on nii raske olla
korraga on nii kerge olla
korraga on nii raske olla
korraga on nii kerge olla
korraga on nii modernne olla
korraga on nii 20. sajandi esimese kolmandiku tunne
linn lehvitab sulle reedet
head reedet
peaasi, et ei tuleks liiga moodsad ajad

esimest korda

sa tead ju neid unetuid öid
kus sa lamad kellegi kõrval
süda tagumas liiga kiiresti
sest sa magad esimest korda tema kõrval
veri kohiseb kõrvus
kogu aeg on sees
vaikne ekstaas
üritad uinuda
selles ilma õhuta suveöös
kuuled lahtisest rõduuksest
esimeste trammide kolinat
sest ööst on saanud hirmkiirelt hommik
puudutat väga õrnalt
oma kõrval magajat
teesklete mõlemad magamist
hingate väga aeglaselt
kuigi süda taob meeletult kiiresti
veresoontest on kadunud kogu üksildus
seal volab tumepunane lootus
keerad väga vaikselt oma näo tema poole
hingad ta juukseid
nende lõhn on kõige hullem narko
mida sa elus teinud oled
liigutad end väga aeglaselt
püüad väga kaalutletult imiteerida magaja liigutusi
mõlemad püüavad
kuigi aimavad, et teine ei maga
ikkagi ei suuda uinuda
sest kõrval hingab õnn
verest ja lihast õnn
lamab sinuga ühe ja sama teki all
ta nahk
õnne nahk
on üleni kuum
ma surun oma nina tema kaela
kukla ja õlgade vahele

see on hullumeelne lõhn
niimoodi lõhnab õnn
korraks ei ole maailmas mitte midagi
peale tema
seni, kuni saabub hommik
kuni trammide kolin muutub kõrvulukustavaks raginaks

arhipelaag

neid sääri polnud keegi varem näinud
neid saari mööda polnud keegi varem käinud
jah ... see arhipelaagi aimdus
see oli märtsikuu kahekümne üheksas
kui Mai nimeline naine kummardus merekalda kohale
et rebida oma peegelpilt lahti oma sisemisest minast
öö oli veel marudalt jahe
ja maini oli Mail veel aega
seal vee ja maa piirimail
kui kõndis paljasjalgselt lörtsilumes
tund tuhmunult salajane
sees igatsuse toon
heitis pilgu öisele mandrile
mis ei olnud kaugel
kõigest paar aerutõmmet
aga ikkagi üksi
pimedas märtsilõpulumes
mere soolase jääsupi kohin sõõrmeis
sõrme ümber rebitud sõrmuse punane vagu
tuikamas kadunud armastuse kohast
mitte kaugel sellest samast mehest
kelle nimi oli Laul ja suu oli vait
kelle silmavaade võis tappa ja sünnitada
neid kõige sügavamaid sisemisi saari
ta sääred veritsesid sulalumest ja jääst
südame ääresooned kulunud armastuse laulust
oh, mõtles Mai
kui tuleks see mai
ja pühiks Laulu mu südame salakohtadest
miks ometi ei näidanud ma sääri
kuhu küll jäi mu jalgade arhipelaag

maailma lõppu

ja siis sa helistad talle
pool kolm öösel
ja ütled, et tulgu ta kohe
sõitku maailma lõppu
sest siin oled sina
mis sest, et taksoga
ja et see maksab palju
kolm tilka verd
aga olgu, las olla
see üks kord ju võib
müüa oma hinge tundmatule taksojuhile
kes silmagi pilgutamata
pärast noa ärapanemist
sõidutab sind maailma lõppu
ja tema ootab seal
ning seni, kuni pole saabunud hommik
ongi korraks tunne, et kõik on võimalik
kui oleks nii
et hommik ei saabuiski kunagi
ja terava noaga taksojuht
ei rebiks sind tema tulisest sülest
pisarad kleepumas mõlemal põskedele
maailmalõpp
ja ärkad
üleni higisena unest

su sisutud kollased silmad

ma nutan su rinnal end ribadeks
linn lakub eile õhtul saadud haavu
hommikupäike kraabib silmapõhju
postiljon jookseb vihaste hommikvõimlejate eest
autoomanik peseb klaasilt kirja "pervert"
lumi nakkub saapataldade külge
selver avab esimestele ostjatele uksi
riidekihtides pesemata naine tukub tunneliposti najal
õlipirukamüüja lobiseb kilekotimüüjaga tähest
villases naine teeb maja taga pargis enda arvates joogat
nutetud silmadega teletoiimetaja
loeb raudteejaama ootesaalis naistekat
naljakas kombinesoonis laps
teeb tüdinenud emale päris head nalja
prügiauto signaalitab tagurdades
koerad jalutavad oma uniseid omanikke
kes värisevad külmast

su silmad peegeldavad tüütust ja tühjust
su aknast paistab hall hull lumine linn
mu nutt on otsa lõppenud, sa ikka hoiad mind
kuidagi formaalselt, aga ikkagi
tunned mingit kohustust
ma rebin end sinu kangestunud embusest
su kollakalt kumavad sisutud silmatühjad
vaatavad aknast midagi vaatamata
sa ei saa endast aru

minul on korraga selge
ma tõusen
panen jope selga
keeran lukuaugus võtit
astun tänavale
hingan auru
valgus teeb haiget
su sisutud kollased silmad ei lase mind lahti

ma saadan sõnumi
sa ei vasta kolm päeva
siis helistad ise
ma ei tule
ma kardan su sisutuid kollaseid silmi
sel hommikul võõrdusin sinust

ma mõtlesin tihti ta peale

ma mõtlesin tihti ta peale
eriti nendel öödel
kui tundsin tuult pugemas läbi logu aknaraami
kui tundsin jahedat varatalve
kraapimas häälepaelte pealmist kihti
kui kuulsin majade taga tumedas metsas
kedagi laulmas üksindusest ja öönukrusest
see oligi selline aeg
kus õied olid pigem mälestus
ja seemned veel ei idanenud
ahju võis loopida lõputult puid
ikka hõõgus see kuidagi viletsalt
ja pakkus külmale vähe lohtu
tagakambris nagises põrandalaud
ja sokikand takerdus alati naela
mille pea oli aeg vildakalt välja kiskunud
kõik mu ümber logises
aga ikka ei raatsinud lasta ma käest
seda liiga armsaks saanud elu
ta tunded lõhnasid veel tapeedil
ta juuste pedantsete soengute varjud
varjutasid veel lambikupli päevinäinud kangast
ta oli ikka veel osa mu igaõisest unest
ja vilksamisi ikka ma
nägin teda lumes
no saabu kevad ja sulata
kõik valgest mustaks muutunud lumi!
ja kui lõpuks verandal
hilisaprilli soe tuul tõi uusi tuuli
ja iga nutetud pisar ei toonud
mällu ta tavatuid huuli
ma loobusin kõigest, mis kummitas
sain valguse vaikseks sõbraks

mõtete klubi

ma igatsen vestlusi endast targematega
sest nendel on öelda midagi
kindlasti on
peaasi, et poleks ülbed
peaasi, et nad oma tarkusest ei teaks
peaasi, et nad oleksid nagu õhtu, mida hingad
nagu laul, mida pole varem kuulnud
nagu uks, millest varem pole läbi läinud
nagu öö, kust võib ootamatult leida asju

kord nädalas saaksime kokku
meil oleks oma klubi, seal rahuliku moega puumajas
mereäärsete sirelipõõsaste varjus
sealt betoontrepist üles
punase rauast käepidemega
vanaaegsesse tsaariaegsesse majja
kus lõhnab kopituse ja kasside uriini järele
kus lõhnab nii, nagu kassid elaksid inimestega võidu
need targad loomad
keda mina kardan
sest nad on maailma suurimad luuletajad
kasside kaootiline kahin koridorides
ühes öös üks üksik mjäu

me vahetame mõtteid maailma asjadest
seal on armastusest palju juttu
sõprusest ja sellest, kuidas inimestel
vere asemel üksindus soontes voolab
nagu magus valus ookean rajab teed
sees on igatsuse tunne
sest teiste öeldud sõnad võivad avada maailma
sellise, mida sa varem ei teadnud

öö voolab aknast sisse
rahulik-magus sirelite lõhn
kummitab selle maja akende all terve aasta
või vähemalt unistus sellest

me lõkerdame naerda
suveöödel ja tumedail talvil
selles klubis saab hingele
alati midagi uutmoodi
sest seal on lahtised kaardid
mõttekaardid
hingekaardid
maailmakaardid
ja vanaaegne valgustatud gloobus
see keerleb kõige keskel
koos vinüülimängija nõelakrõpsuga
loovad öösse atmosfääre
vinüülid on hästi kaasaegsed
aga vahel laulab georg ots ka

me koguneme alati ebamäärases valguses
siis, kui päike on loojumise ning tõusmise vahepeal
isegi talvel on suveöö valgus
sest me usume oma kujutlustesse
me piltide vanaaegsus
paneab paljusid kahtlema meis
me oleme kui uusrenessanss
kõige arhitektuursemad mehed
ja paar habrast naist
nagu esimesed piibelehed müüride vahel
on nad meestega diivanitel
nendel kahel diivanil ja neljal tumbal
kus inimesi valgustavad lauialambid
selgade tagant, nii et natuke on alati figuurid
kus kõiki asju julgetakse rääkida
sest üks mõte kannab edasi teist
ja sellest sünnib uus universum

olla selles hetkes
selles hilisöises rahulikus majas
puit lõhnab tolmuga võidu
ja lahtisest aknast kallame me oma mõtted suurde õue

seal on inimesed, kelle näod on ilusamad
kui kogu maailm
sest nad on ausad, siirad ja lihtsad

kasvame koos habemeisse
pikkadesse juustesse
ja kokku

valged hommikud

kui kõrvus kumiseb
suvelõpuidüllil võimendav süntesaatorimuusika
jarre ja vangelis ja grünberg
ole tänatud youtube, kes sa igapäevase disko
meie elutuppa tood
kui seda ei oleks, kuulaksime ainult suve kasvamist
ja friigiksime outi
sest kohe on ees hirmus sügis
sex, drugs ja rock'n'roll
kui loed raamatutest eludest, mis kattuvad sinu omaga
õuest puhub tuppa säärane tuul, et ei usu enam, kas
oled ise või mitte
ei usu enam armastuse olemasolusse
ei usu enam vihkamise olemasolusse
ei usu enam sellesse, et on olemas olemasolud
valged hommikud, valged hommikud, valged hommikud
need, mis haiget teevad
paistavad ruloode vahelt sisse
peksavad näkku sinikaid
ärgata on valus
sest eelmiste õhtute pildid hõõruvad ajus
tuletavad meelde õnnelikke hetki
raamatute lugemine teeb haiget
akna taga on mütsiga poiss
kes otsib telefoni teel oma vanemaid
tundub, et ei leia
vvaahheell oonn mmaaaaiillmm kkaahheekkoorrdnnee
maailm on minu obsessioon
siis kuulan süntesaatoreid nii kõvasti
et kõrvad hakkavad jooksmas
järvi ja jõgesid ja vett
mett
tavalist kraanivett, siis pudelivett
ja lõpuks mineraalset idüllil
valged hommikud, valged hommikud, valged hommikud
need, mil istud jõgede ääres ja vaatad iseendaga tõtt

nad tulevad kaunis rongkäigus, kõik need sinu ideaalid
katavad maa, tõusva päikese valgel
oma heledate ja tumedate juustega
taeva sinavasse kuplisse
lõikavad kääridega sisse origamit ja ajaloolist tõe
pärast, tuhande aasta pärast, inimesed loevad
ja mõistatavad, mida sellega öelda küll taheti
mis on see eelnenud elude müsteerium
valged hommikud, valged hommikud, valged hommikud

siis tuleb aeg, kui ei ole enam pilvi
siis tuleb jälle
pilvitu taevas
pilvedega.
aga seda, mis siis tuleb.
siis tuleb ...

dann kommt wieder
wolkenloser Himmel
mit den Wolken.
aber, was dann kommt.
dann kommt ...

sel ööl, kui keegi mürgitas mu koera

sel ööl, kui keegi mürgitas mu koera
ulus tuul rohkem kui kakskümmend kuus sõlme tunnis
tume öö, mis keeras end kerra
majade vahel asuva kuuseallee taha

ma olin kõigest kuusteist
ja juustuvabriku kõrvalt leitud elu esimese armastuse
udemeid maitsnud
joobnud suurtest mõtetest ja kartsin
kõige rohkem surma oma elus sellel hetkel
sest keegi ei olnud seletanud
mis asub hääletu pimeduse taga

veel oli jäänud kõvasti aastaid
aga ma ei tundnud eesootavat aega
ja seega kartsin kõike
öövarje
üksindust
armuvalu
isegi seda, kuidas tuul sellel koeramürgitamise ööl
kuuseallee okastikus ringi rebis

ometi jah
nüüd ometi mõtlen
et kuidas ma lootsin ja joobusin
selle kaks korda vanema naise hingeõhu kütkeis
ja olin kartmatu samal ajal
sest uskusin iseenda kõikvõimsusesse
sellel koeramürgitamise ööl
mil tundsin sõpruse ja armastuse väljarebimist südamest
mõned lennukid lendasid pea kohal
tuues sõnumeid ülaltpoolt pilvi

selle tugevusega tuule mõjul undavad peened traadid
õõtsuvad jämedad puuksad
vihmavarju kasutada on raske

tühjad plastmassist vedelikunõud kukuvad ümber
ja ta tugevneb veelgi
kerib kurgust üles
armastuseagooniaatomid
paisuvad tormiseks kõvaks rajutuuleks

selle tugevusega tuul liigutab kohalt kinnitamata esemeid
võib põhjustada kergeid purustusi
igasugune liikumine vastu tuult on ülimalt raske
autod maanteel kalduvad kõrvale
tuule mõjul murduvad puuoksad ja südamed
ja lõpuks ...

vastu hommikut taandub tuul
vaid neli sõlme

selle tugevusega tuult on tunda näol
puude ja põõsaste lehed sahisevad ja värisevad
tuulelipp hakkab liikuma
lipp lehvib kergelt
suits kaldub püstjoonest tuule suunas
rohkem kõrvale kui vaiksa tuule puhul
see on vaikne tuul
mida nahk ei tunne
milles lehed ei liigu
ja järves veepind väreleb
ilma valgete harjadeta

mu pisarad põrkuvad kuuseallee kõnniteeäärel
ja keegi mürgitas mu koera
ning ulus armastuse olematuks

mu koer oli afgaan
hurt – jahikoer leopardide ja gasellide küttimiseks
mu tuul oli afgaan
kuum edelatuul amudarja ülemjooksul
afganistani mägedest alla
türkmenistani ja usbekistani lauskmaale

mu koer oli chinook
cha-cha, ma belette
mu tuul oli chinook
föön kaljumäestiku idajalamil
lumeõgija
peamiselt talvel

aasta valgeima öö kolm pööret. pööriöö I, II ja III

I

kõnnid kuskil linnaöös
ülelinnalise elektrikatkestuse ajal
vanadel rööbastel kuuled
kolisevad kummitustramid
sügeleb talla all tänav
on aasta valgeim öö
ja päike kukub vaid korraks
puud kahisevad möödunud päeva lugusid
sosistavad üksteisele juhtunut
istud kolisevale kummitustrammile
sõidad mööda elektrikatkestatud linna
inimesi üldse ei olegi
ja puud julgevad sosistada
kuna kõik magavad
kui oleks julgust, kirjutaks sellest romaani

linn see muutub metsaks
must möödub bussijaam ja tartu maantee sirgel seisan
vaatan lahkuvaid, saabuvaid tramme
kukkuvat ja kohe tõusvat päikest
kohe kohe teretavad kohvikud ja puhvetid
varajasi ärkajaid, hommikusi saiu
kohvilõhna eelaimust
sõidad nüüd juba päris trammiga koju
linn ärkab ning sina sätid magama
agulite uulitsad täituvad
ja korraga, vahetult enne päikesetõusu
on elekter linnas tagasi

II

söön näljaga siin hämarusse uppuva pealinna puiesteel
papptopsi seest friikartuleid
kohati on newyorgilik tunne
kajakad karjuvad tänavalampe põlema
need aga ei reageeri
on tummad. kui räägiksid, siis palju
linna valgustavad trammid
nende vaikselt kolinas uinuvad päevased inimesed
kohe ärkab öö ja kesklinna telliskiviseinte tagant
hakkab kostma õnnejoovastust jahtivate inimeste
rütmiline tümpsumine
nad tantsivad ennast päikeseloojangust päikesetõusu
siis tuleb veel hilisem öö ja ikka veel hämaras linnas
valgustab äraõitsenud sirelite lehti
tuhmkollane tumm tänavavalguslamp

mu huuled on friikartulitest soolakad
nüüd on mul merelinna tunne
nagu öine meretuul sealt admiraliteedi basseini poolt
oleks puistanud mu huuli meresoolaga
ma tean, et see on vaid kunstlik meri
mis tänu ameeriklaste kiirketile mu huuli soolab
aga endiselt on säärane newyorgilik tunne peal
prillid udutavad mu selget silmapiiri
kui hingamiskõhelausesse sisse
ootan endiselt seda ülelinnalist elektrikatkestust
mis laseks mul uskuda, et käes on 1930ndad
pimeduses on linn ikkagi kuidagi vanem
ja hämaruses ei paista silma tänapäeva poolt tehtud
iluvead

III

viimaste trammidega
saabuvad haigutavad kalamaja elanikud
suvi on tänavate sulgemise aeg
puitrajooni aknad on avatud
nad lasevad sisse jahedama öö saabuvat õhku
autosid ei sõida
sest suvi on tänavate sulgemise aeg
pikkadel sirgetel tänavatel jalutame
pool tundi enne keskööd
kuid ikkagi on valge
selles ülelinnalises elektrikatkestuses
pimedale tänavale helendavad tüllkardinate tagant
soojad toad ja laupäevased inimesed
linn hingab ning rahuneb
uus sajand on kestnud juba aastaid
kui seisatad, kuuled kuidas viimased sirelid närtsivad
aasta valgeimal ööl

üheksalehelise sireliõe öö

ühskord tuleb jälle õhtu
nagu hiigelsuur üheksaleheline sireliõis
nuumab me armastusevajadust
oma saabuva jaheda käega
pistab suu täis iluokkaid ja ihasaladusi
kümnetes puupalkmajades
süüdatakse vanaaegseid laualampe
avatakse kladed ja märkmikud
ning kirjutatakse sinna
et täna oli see päev
kus midagi erilist ei juhtunud
valgus oli küll imeline täna õhtul
kõik istusime koos verandal ja jälgisime
kuidas päike metsa sisse uppus
ja jämeda täiskuuga kohti vahetas
kuidas nende tants tekitas tumemusta metsa kohale
helerooa taeva, mille sisse
oleksid kõikide meie silmad soovinud igavesti ära uppuda
täna oli see päev
kus hommikualguse unises uimas
suudlesime kastemärjas rohus nii
et riietest tungis läbi rohumärg
roomas üdini ja pani üle keha värisema
kus pärastlõunane päike võttis lahtiselt higistama
kus plekk-kastekannust kallati vett kaela
kus värsked maasikad kukkusid jaheda valge veini sisse
kus kümned sõnad tegid elamise tunde
suuremaks kui kunagi varem
kus kaks liblikat rahmeldasid tiibade lehvides
pärastlõunases malbes lääguses
kirjutatakse kladedesse
et täna oli see päev, kui me
õhtu eest põgenedes
end sügavale pika heina sisse peitsime
kus rohi torkis kaelu, kui vaatasime üles taevasse
ning arvasime rünkpilvedes nägevat kogu maailma asju

lendavat klaverit ja suurt siidmusta hüljest kolme loivaga
maailma suurimat leivavabrikut
kus töö käib hilisõhtust varahommikuni
ja suured sajakilosed leivad lendavad mööda linna
mööda varahommikust linna ja saadavad end poodidesse
arvasime rünkpilvedes nägevat
kogu maailma hiilgust ja viletsust
et täna oli see päev
kui päike uppus tumeda metsa sisse
kirjutatakse kladedesse
et täna midagi erilist ei juhtunud
samas tähele panemata
kui palju oli selles päevas hetki
mis tasuks igavesti romaanilehekülgedele talletamist
kallutatakse tühjaks piparmünditee kruus
ja kustutatakse vanaaegne laualamp
ning vaadatakse
kuidas sireliõieöö oma üheksa kroonlehega
hiilib valge uduna aknataguses õunapuuaias
haaratakse kinni sellest inimesest
kes on kõige parem maailmas
kelle hingetõmbed tekivalge all
rahustavad sinu kõige õudsemad hirmud
rahustavad maha sinu liha ja luud ja üdi
sa tunned tumenevas öös
puhaste juuste ja magava armastuse lõhna
kadreerid fotograafiliste silmadega
möödunud päeva hetki
korrastad kogu oma sisemist arhiivi
lahterdades erinevatesse kastidesse
head ja kurjad mälestused
kallistad seda suurt üheksalehelist sireliõieööd
hiilid tasahilju voodist
et seista rohumärjas õunapuuaias
ja tunda kogu maast kerkivat jahedust oma peas
mis mõtted kõik selgitab
kerib su ümber aastasadade tarkuseudu
hingad korraga sisse kogu maailma teadvust

kallistad iseennast selles suures ja heledas öös
kuuled puude kasvamist
rohu hingamist
ja hiilid varvaste külmetades tuppa tagasi
poed teki alla
jalgadel niidetud murukõrred kõditamas ööd
kallistad magajat
suled silmad ja näed unes
kuidas ükskord tuleb jälle õhtu
nagu hiigelsuur üheksaleheline sireliõis
nuumab me armastusevajadust
oma saabuva jaheda käega
pistab suu täis iluokkaid ja ihasaladusi
kümnetes puupalkmajades
süüdatakse vanaaegseid laualampe
avatakse kladed ja märkmikud
ning kirjutatakse sinna ...

kus oled Sina siis, kui ...

kus oled Sina siis, kui kukub päike
suure tumeda ja musta metsa taha
taevasinistele pilvedele roosa läike
annab öö ja kallab valge udu maha

kus oled Sina siis, kui sõidan mööda maanteid
janunedes öödest haaran sõõmu
hingan sisse möödakihutavaid vaateid
tunnen Sulle mõtlemisest rõõmu

aeg astub alati omasoodu
hämaras valguses uneleb loodu

sinust

sinu suvepluusi all on paljas kõht
meie aias kasvab vana õunapuu
ümberringi heleroheline õhk
on suvi, meid ei huvitagi muu

sinu silmades on magamata ööd
sinu rõõm ja mure painavad ka mind
tahan olla ma see vili, mida sööd
terve suve ainult sisse hingaks sind

sinu suhu ehitan ma pesa
sinu kõrvadesse toetan oma pea
sinu silmadesse uputan kõik järved
sinu kõrval elada on hea

sul on sügavad ja salalikud silmad
upun nendesse su pilku kaevudes
selle suve palavad ja külmad ilmad
need peegelduvad sinu naerudes

aastatuhandete valgus hõljub õhus
ripub aeg me kohal nagu linnutee
aga sul ja mul on suvetunne kõhus
igavene suvi, see ei lõpe veel

sinu suhu ehitan ma pesa
sinu kõrvadesse toetan oma pea
sinu silmadesse uputan kõik järved
sinu kõrval elada on hea

iga suvega tuled sa meelde

iga suvega tuled sa meelde
kui kuulan und või prantsuskeelset raadiot
katkestustega, aga ikka tuled
laul kuumast suvest aeglases linnas
mägimoonid, kuumuse kiuste pead püsti, parkmetsa taga
kaks vineerist kasti õhtuse jaheda mere ääres
kus ühe peal seisan mina, teine on tühi
kõrvad üleni märjad –
liiga palju muusikat tormand neist läbi

iga suvega tuled sa meelde
kas palavas linnalähiliini bussis
või merejahedas mõrkjas õhus
kus sigaretisuits sosistab näppude vahelt ehaga võidu
valged maikad lõdisemas rabedas linnas
karedad keeled katsumas ettevaatlikult suulage
romantikute ajajärgu kõrgeimail tipul
sõidad igal valel hetkel mõtetest läbi
peatust ei tee, aga ikka lõhud ebatäiuslikkuse

kas siis
kui raugab suvi
kui mägimoonid longu vajuvad
tuleb vabastav vaikus?

tabada tabamatut tuleb
võidelda võiduni
sügise süljeni
talve tallani
kevade kõrvadeni
suve suhu ja soolikatesse

mis aasta see oli

mis aasta see oli
kui matrixi uue soundtracki saatel
lebasin pimedas toas, mistra külje all
lakke peegeldumas jõena pimedusse vooriv
sõiduautode rivi
lastehaigla poole olid aknad
hämarusse kukkunud mustamägi oma pimedate puude
ja valgustatud haiglaakendega
kogu maailma mürin raputas mind läbi
elu talumatutes krampides lebasin põrandal
ja ei uskunud, et muusika võiks olla selline, mis vabastab
elektrikitarride ragisev raud
nõudis et tõuseksin suitsuna öösse
maru niiske sügis

hukkunud koerte orkester

hukkunud koerte orkester
mängib kurguni kurba muusikat
frakkides, haudvaikuses tõmbavad poognaid
peegeldavad kuulajate hingi
pikkade ripsmete plaksudes
kajab vaikusest heli
suurem, veel suurem kui elu
tungib väga läbitungivalt
kuulajatest läbi
läbistab neid üsna üdi lähedalt
nii et murduda võiks
peaaegu inimhinge tuum
üsna lähedalt
puudutab see muusika ka mind
kes ma istun selles külmas mahajäetud kirikus
ja söön aplalt üksindust
joon jahedat ja kleepuvat igatsust
mis igale poole jääb külge
kardan, et tunded on lõplikult kukkunud küljest
lennanud kui lõokesed
kõrgemale nägemise piirist
teinud omalesinna
linnalähedasse maakohta pesa
kasvatades uusi rahulikke tulijaid
et võiks pärast viimast lehekülge
võtta puhta südamega uue
olgu raamatuks või noot
hukkunud koerte orkestri dirigendi käppade all
kääksub nukker melanhool
mustvalgeid frakke kaunistavad
kõikide koerte kaks kahvatukollast silma
nad on valmis andma meile korraks aimu
kuidas kokku panna
partituuri järgi
iga kuulaja saaks end

ühel ajal kord mõtlen ma järele

ühel ajal kord mõtlen ma järele
aga võibolla mõtlen ma järgi
kas mu peas mittemiski ei värele
mõttemesi ei moodusta kärgi

liiga raske on sõnade kiirteel
mõtterongiga tuisk-käigul sõita
päikseloojangu piimroosa kiir veel
laseb olla ja aega mul võita

las ma usun, et hetkes on rahu
ja lumi see kustutav sajab
ajju mõtete põllule kahu
sirge selguse pea sisse rajab

täna ongi, kui mõtlen ma järele
lumesajust kaob kõrvetav kuumus
pole mõtteid ja mõte ei värele
mõttepõllust saab varisev huumus

platooniline armastus

su kõrguskartlik mina hüppab aeroplaanilt alla
et leida metsatukk, kus üksi olla inimvabalt
et oleks hetk, kus keegi sinu südamel ei talla
ja ükski arutus ei tegutsema tõukaks tagant

vaid puudekohin paitaks salamagusalt su kõrvu
märg rohi peseks südamest ja ajust viimse iha
siis armastus ja mittearmastus seal oleks kõrvu
ja nende vahel rahu valitseks, ei oleks viha

sa lepid selles vaikuses, et oli see, mis on
las ununegu tunnid, mis sul tumetuju tõid
nii väga palju sinu silmist soola vooland on
et edaspidi määrid hingehaavadesse võid

me kõik saame sirelipuudeks

me saame sirelipuudeks
liblika tiivaluudeks
kui kõik jõuab lõpuni

kui aeg kasvab läbi me luudest
me kõik saame sirelipuudeks

venib aeg nagu aeglane siirup
haihtub õhku kui ööhõõguv viiruk

on rammestav kollane õhtu

ja pääsukesed sellel suvel
teevad teist korda pesa
kiigutab õhtune tuul
tumelillade flokside õisi

kui aeg kasvab läbi me luudest
me kõik saame sirelipuudeks

saan nii suureks, kui suudan ja
halva siis headuseks muudan ma
kõigile – seaduseks

ja aeg kasvab läbi me luudest
me kõik saame sirelipuudeks

kui ma suren, siis matke mind sohu

kui ma suren, siis matke mind sohu
sinna järve, kus turbane vaip
taga puude ja raja ja rohu
vajub aeglaselt põhja mu laip

sajab sügise alguse rahe
pinnal peegeldub mändide värv
kustub aeglaselt minu tahe
neelab kurbuse vaikne soojärv

nii kaua, kui keha on lagu
langeb pinnale aeglaselt lumi
nii elada tahtsingi nagu
ühes filmis, kus lõpp oli uni

tuleb talv, külmub järvele jää
valges vaikuses vaikib ka lind
peale tühjuse miskit ei jää
pole armastust, sind ega mind

sel poisil polnud erilisi huve

sel poisil polnud erilisi huve
tal oli tunne, et tal elab ämblik kõhus
nii oli tundnud juba mitu suve
kui hõljus kummalisi lõhnu õhus

ta magas väga pinnapealset und
mis siis, et öödes oli surmavaikus
ning nägi unes kiiskavvalget lund
kus viiulite kauge krigin kaikus

ta väga kaua tundis viiulite lõhna
mis aariaid saagisid ses rahulikus öös
ja väga tahtis oma ihu kõhna
veel hoida mitu pikka suve töös

ta naeris palju, ravis ennast ise
ning iseendast lugu pidas küll
nii peatas hetkeks endast väljumise
ta ümber kiilide ja liblikate tüll

ravimatu mees

sel mehel oli väga raske haigus
noh, nimelt, ta ei armastanud mind
ta elas üsna üksildastes paigus
kus oli märg ja ebakindel pind

ta naeris palju – siis ei olnud valus
ta naerus sulas ümberringi kõik
ja ühel päeval andeks mult ta palus
ning ütles nii, et meiega on kõik

ma väga tahtsin teda terveks teha
sest temas helises ka minu hing
ei suutnud. nüüd on minulgi vaid keha
ei keegi suuda parandada mind

ärge jooge liiga palju kohvi ehk lugu kohvipohmellist

on esmaspäeva hilishommik ja ma kõnnin selles linnas
on kergem olla juba, muremõtteid pole enam rinnas
ja vastutulevate inimeste näkku miskit
kirjutatud on, ma püüan sellest aru saada, aga
midagi on varjatud ja miskit isiklikku
peitub selle kõige taga

kas mäletate, kuidas jõime kohvi eile?
ma tahtsin juttu rääkida ja teha veidi välja teile
aga kohvilaua ümber kukkus tass
ja oli kummaliselt irriteeriv olla

siis tuleb teisipäev ja kolmapäev ja neljapäev ja reede
läeb mööda kuu või kaks ja kadunud on haav
mis tuli keelde
ma kõnnin vapralt, trotsin elu, vaatan
kuidas käituvad need inimesed
kellel pole rooste läinud hinged
kes on igapäevaelus rahul
kelle puuduvad kõik pinged

kas mäletate, kuidas jõime kohvi eile?
ma tahtsin juttu rääkida ja teha veidi välja teile
aga kohvilaua ümber kukkus tass
ja oli kummaliselt irriteeriv olla

nüüd juba terve päeva olen jalutanud selle linna peal
on vihma lõhna tunda õhus ja mul olla kummaliselt hea
mu ümber inimesed tasakesi kikivarvul
kõnnivad, neil kummalised naeratused näol, ma vaatan
kuidas ennast lukust lahti võimalik nii kergelt oli saada

kas mäletate, kuidas jõime kohvi eile?
ma tahtsin juttu rääkida ja teha veidi välja teile
aga kohvilaua ümber kukkus tass
ja oli kummaliselt irriteeriv olla

ma filmisin kaameraga new yorgis

täna õhtul ma filmisin seda
kuidas seitsmekümnendate keskel
ameeriklased seal määrdunud linnas
suhete ja armastuse sisse keeratuna
elasid kuulsuste elu
ma panin oma kaamera kolmjala
õhtuse new yorgi suvalise tänava nurka
ja piki tänavat jalutasid nemad kaks
nad ei hoidnud küll kätest
aga ma sain sellest aru, et hiljuti olid
olid hoidnud ja nüüd minu kaamerat nähes
tegid näo, et on täiesti võõrad

ma kappasin mööda 46ndat
ühest jõest teise jõeni
jõudsin just siis, kui kogu taevas
oli sefiirikarva roosa ja hele
võtsin takso
kogu oma varustusega
ja staten islandi praami peal olles
vihastasin end kaks korda siniseks
et olla natukenegi saabuva hämaruse moodi
sulandusin reisijate sekka
vaatasin, kuidas kolm noort
olid just suitsetanud rohtu
naersid reelingu ääres
aga olid samal ajal seest hästi vabad
lady libertyle lehvitades
aga ei mõjunud naeruväärselt
ja mulle tuli korra usk tagasi

aga seda ma sain
mille järele ma tulin
et tagasiteel filmida õhtust taevajoont
pilvelõhkujate tuhandeid valgustäppe
mis suure jaaniussiparvena eesti suveõid meenutas

kuidas ma kujutasin kuuekümnendaid seal eestis ette
mis nendes ringkondades tartus toimus
ja kui tehti neid must-valgeid dokumentaale
noor sööt kaameraga tallinnas
mina kümmekond aastat hiljem new yorgis
aga mina filmisin armastust
just tärganud ja tunnetest tiinet

pärast
tumepimedas linnas jooksin mööda kohvikuid
seal oli igasuguseid
aga need kaks ei joonud muud kui teineteist
ma hiilisin salaja nende 65nda tänava
korteris magamistoa kappi
nad magasid suure kirega
ja kaks korda
hommik oli ilus, sest nad
tundsids end hästi õnnelikuna
ja õhtu polnud tulnud veel
ründama suurele linnale kohase üksildusega

mul jätkus filmilinti hiiglama kauaks
sest see oli päris

sellel mehel olid šefid sarvraamidega prillid
ja naine ei kandnud lillelise õhukese kleidi all rinnahoidjat

Agulietüüd

Siin ma nüüd olen ja ise ei tea,
kuidas ma sain või mis valu mind ajas.
Napp-roosais sukkades baaridaam Lea
agulikohvikus lohutust vajas.

Ju ma siis tundsin, et keegi on kurb.
Juba on talv, sajab sajandi kiima.
Hommikuvaikuses vaksali turg
võttis mu jalad ja Lea juurde viina

võtma viis mind. Oli hommikuvalgus,
Lea nuttis leti all, ving oli õhus.
Niimoodi algas mu uus elu algus.
Leakesel kasvas nüid väikemees kõhus.

igal pool ikka on ilus

käes jälle hallitand ajad
teisel pool teisi on külm
külma käes hallid on majad
tõesti on igal pool külm

hirm läheb minema veega
enese pealt pese maha
valusid leevendan teega
aitab ka mesilasvaha

aga igal pool ikka on ilus
haiget saab vältida veel
valud on varjude vilus
kuskil on veel kirgas meel

tuule eest tormame tuppa
vahel meil valutab pea
teisi me mõistame hukka
kui pole enestel hea

hinged on teinekord näljas
vaated on aadete all
vihm sajab toas ja ka väljas
mõtted on mõtete all

aga igal pool ikka on ilus
haiget saab vältida veel
valud on varjude vilus
kuskil on veel kirgas meel

nukrust ja igavat maad

palk palgi peal lihvitud rammu
kae, maamullast kerkib üks ait
pole keegi siin käind enam ammu
muru on niitmata, linnud on vait

ei tulemas toast sooja saialõhna
mööduva ränduri nina
ei tunne ja perenaist kõhna
kohta läve pääl seismas eal mina

ka uks, mis viis kunagi suitsusse kööki
on lääbakil vajunud ää
põld, rammusat mulda täis, jäetud on sööti
on halliks jäänd meespere pää

nii nukralt kesk metsa ja soostunud maid
üks talu nii eestilik hallitab
ja hommikukasteses märjas seal vaid
kolm naishaldjat poolnukralt trallitab

Ilmateade

Tartus on pilves.
Pärnus pluss kolm.
Viljandis ilm veel
teadmata on.

Haapsalus briis
ja pealinnas päikene.
Võrus pluss viis.
Kui olin väikene –

ma käisin Elvas üsna tihti ostmas lahtist jäätist.
Seal järve väliujulas, seal oli soe.
See soojus, minu suve iga kord ta ära päästis,
sest mis mul teha muud, ma laps, ei lehti loe.

Aga Elvas sain iga kord ma
kiigega kiikuda.
Väiksed valged juuksed minu peas said
tuule käes liikuda.

varasuve algus

kas te mäletate päevi, millal õhtuti võis hingata
ja õhtu oli karge ja ka selge
kas te mäletate päevi, millal puude all patseerida
me saime ja meil olla oli helge

käisid suveseelikutes tütarlapsed mööda meist
me murul istusime, pärastlõunal sõime
siis sai pilvi vahitud nii poolteist tundi ja me ilma mingi
põhjuseta aega surnuks lõime

oli varasuve algus, nagu igal aastal ennegi
ja tuvid tegid linna kohal tiire
meie mitmekesi tänavatel miski suure ootuses
meil olla veel ei olnud üldse kiire

polnud linnakära vaibuda veel jõudnud ja me tühjaks
valasime oma hingepõhja soppe
kas te mäletate sõnu, mida ütlesime, lauseid, mõtteid
naljakaid ja veidikene roppe

kas ei olnud nii, et hinges miski müstiline kergus oli
mõteldagi oli väga puhas
kuidas saabuv suvi oma kuuma päikese ja vihmaga
meid mitu korda lausa üle uhas

oli varasuve algus, nagu igal aastal ennegi
ja tuvid tegid linna kohal tiire
meie mitmekesi tänavatel miski suure ootuses
meil olla veel ei olnud üldse kiire

Friedebert

(Tegevus toimub 1938. aasta Nõmmel või äärmisel juhul 1969. aasta Mustamäel.)

Kas te teate lugu mehest, kellel polnud raha?
Friedebert, üks väga üksik, vanaldane mees.
Raha puudumine aga talle tegi paha
meelt, sest oli teatrisse armunud see mees.

Friedebert, kes heal juhul tellis ainult "Sirpi",
luges seda õhtuti, kui kell sai seitse täis.
Vahel naabri koeraga, kui selleks oli tuju,
oma maja nurga taga jalutamas käis.

Aga Friedebertil oli raha
kohvikutes juua kohvi.
Sealt sai alguse üks tutvus
naisega, kel nimeks Sohvi.

Sellel naisel oli hästi palju raha.
Friedeberdi vastu polnud paha.

Ta ütles:

"Friedebert, nüüd lähme teatrisse!
Sa pane valmis end ja oota veidi.
Mul teha *make up* veel, et minna teatrisse
ja selga tõmban vaid veel uue kleidi."

Aga Friedebert ei tahtnudki teatrisse minna.

Igal õhtul teatrites komöödiad-tragöödiad,
sünnib laval rolle geniaalseid üha enam.
Palavate lampide all näitlejad ja -jannad
loovad üha uusi rolle, teine teisest kenam.

Friedebert ei olnud valmis selleks suureks juhuks,
et tal tuleb võimalus ja teatrisse saab minna.
Polnud ennast ette valmistanud selleks puhuks,
Sohvi eest ta põgenedes jooksis vanalinna.

Sohvi hüüdis talle:

“Friedebert, nüüd lähme teatrisse!
Sa pane valmis end ja oota veidi.
Mul teha *make up* veel, et minna teatrisse
ja selga tõmban vaid veel uue kleidi.”

Aga Friedebert ei tahtnudki teatrisse minna.

Üksi kurvalt tänavatel lonkis vana mees.
Üha suurenevat hirmu tundis teatri ees.
Otsustas, et selle naise peab ta jätma maha,
olgu sellel Sohvil ükskõik kui palju raha.

Sest kuidas sa saad käia sellise naisega,
kes ütleb:

“Friedebert, nüüd lähme teatrisse!
Sa pane valmis end ja oota veidi.
Mul teha *make up* veel, et minna teatrisse
ja selga tõmban vaid veel uue kleidi.”

Aga Friedebert ei tahtnudki teatrisse minna.

liivaaia kastist, laste mängust

üks mees läks lapsena mängima
ja suurena tuli ta tagasi
kõik kaaslased olid läind sāngi ja
ta sõbrad ka sügavalt magasid

mees raputas, hüüdis, et ärgake
nüüd hingake tekkide alt
see vastu lööb valusalt
aga mis teha
pange vastu

see mees ei kuulnudki vastuseks
midagi muud kui midagi
mees, mine tagasi mängima
võta need paremad kaaslased
ta kaaslased olid läind segi

muusika

jaanuar

ma olen tuul, kes lendab jääväljade libedail teil
ma olen külm, kes kõrvetab kõikide kõrvu ja näppe
ma olen sosin, mis külmas talves
jääkristallidena lumele kukub
ma olen muusika, mis sulatab kõige jäisemagi jää
ma olen armastus
armastus muusika vastu
ma sünnin siis kui sa ise
ja kui minna on aeg, siis läheme koos
muusikasse!

veebruar

vesi virvendas klaasis
vaikus väreles õhus
valge vahalill vaasis
vilistas väljas veebruar
sees sahisest soolo

märts

kas sa mäletad linnade müra?
ja majade keskõiseid hääli?
ja trammide raginaid lumes?
ja rongide kriiskavat vilet?
ja autode tugevat tooni?
meeste ja naiste muusikat?
murede muusikat?
rõõmude muusikat?
klaverihelide kõla läbi avatud akende?

aprill

ükskord laulis mulle
tuul ühe tundmatu loo
ükskord ütles muld mulle
loo aga loo, ainult loo!
ma aimasin kevade saabumist
seda musta ja valget, mis värvile eelneb
kõndisin, kõrvad klappides
lumi sulas käte haardeist
lauldes ja hulkudes ringi
vaikusest pääsemise lootuses
lõin iseendale laule
jõin muusikat nii nagu hull
et korraga kõik oleks selge

mai

ja siis vaikis tuul
käis murukõrgusel vaikne ja kollane päev
poeedinartsissi aeglases helinas
tantsis luhtade taga ja kohal
peadligi voolamas pilved
üks varajane hommik
maikellukeste tilinas kõrvulukustavas
jõin värve ja hingasin lõhnu
kuulasin looduse kasvamist
sai muusikaks aeg

juuni

nüüd õitseb kõik
kuigi sel suvel on külm
sa kuuled lindude mõtteid
läbi kõrvakilede
kased on kõlarid
vahtrad on võimud
jalakad juhtmed ja saared on *sound*
suvi
kõikide värvide aeg
suvi
kõikide muusikate aeg

juuli

südasuvi
aeg rebib südame seest
aja kulgemise muusika
mis hirmutava kiirusega suve saab
kõik kihutab mööda
kiilid ja kandleid ja viiulid
klavessiinide keeled ja muusika meeled
kuulan aja möödumise muusikat

august

rasked noodid vajuvad bassivõtme alumisse ritta
ritsikad saevad sonette
kammertoon kajab kiriku tornides
neli takti lõpuni
cantus in memoriam benjamin britten

september

ühel öösel mängis täiskuu
mulle viiulipalasisid ette
mu vaimustus oli nii suur
et tundsin, ma suren ta kätte

mu vaimustus oli nii suur
et muusika selgeks kõik lõi
see suur kuldkollane kuu
mu vaimu öös ära seal sõi

oktoober

aga mis häält teeb rabarber
kui rebid ta mulla seest õuest?
aga mis häält teeb süda
kui rebid ta enese põuest?
aga mis häält teeb oktoober
kui rebid ta mõtetest välja?
mida see aeg meile toob veel?
kas muusika kustutab nälja?

november

tige dirigent
valas saabastest vaibale pori
liiv krigises hammaste vahel
noodipaberi serv saagis näppu
kontsertsaal kajas kohutavalt
tuul logistas fassaadi
aga esimese viiuli e-diees
tõi lunastuse
kaotas ajataju
ja aeg algas uuesti

detsember

igas lõpus on algus
igas öös on valgus
ma jäätun lõppude lõpus

igas külmas on soojus
ka meredes, kus päike loojus
iga tee vahel libe
ja armastus mõrudalt kibe
mul laulude laul on suus ikka
ja lõppude lõppu jääb muusika

neli argipäeva (tšehhoviaana)

Reet Neimarile

elu läheb mööda ja ei märkagi
hing on nagu janus ja näljas
üks hommik, kui enam ei ärkagi
ei näe, mis tehakse väljas

on esmaspäev siin veidras linnas
ja juustesse kinni jääb käsi
sul kõlatu vaikus on rinnas
ei argihall ära veel väsi

teelusikas kõliseb klaasis
teki all ikka on soe
üks närtsinud nelk on vaasis
mis tehtud, see enam ei loe

tahaks nagu elu puhtandit
tahaks nagu elu pühapäeva
aga lendame nii madalalt
(maailma tšehhoviaanas)

Sisukord

atmosfäär #18	9
varajane maiõhtu kadriorus. kevad.	11
pärast piparmündimaitselise hambapasta hilistalve	14
suve lõpp	18
my melancholy mother	20
ühel õhtul me mängisime woolfi	22
kõik me tahame moskvasse	23
modernist, linnaga magamisest, harry potterist,	25
võluritest, armastusest, tontidest, keskeakriisist	25
esimest korda	29
arhipelaag	31
maailma lõppu	32
su sisutud kollased silmad	33
ma mõtlesin tihti ta peale	35
mõtete klubi	36
valged hommikud	39
sel ööl, kui keegi mürgitas mu koera	41
aasta valgeima öö kolm pööret. pööriöö I, II ja III	44
üheksalehelise sireliõie öö	47
kus oled Sina siis, kui ...	50
sinust	51
iga suvega tuled sa meelde	52
mis aasta see oli	53
hukkunud koerte orkester	54
ühel ajal kord mõtlen ma järele	55
platooniline armastus	56
me kõik saame sirelipuudeks	57
kui ma suren, siis matke mind sohu	58
sel poisil polnud erilisi huve	59
ravimatu mees	60
ärge jooge liiga palju kohvi ehk lugu kohvipohmellist	61
ma filmisin kaameraga new yorgis	62
Agulietüüd	64
igal pool ikka on ilus	65
nukrust ja igavat maad	66
Ilmateade	67

varasuve algus	68
Friedebert	69
liivaaia kastist, laste mängust	71
muusika	72
neli argipäeva (tšehhoviaana)	77